

Arrest

nr. 187 254 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verkrijgt op 15 oktober 2014 een tijdelijk verblijf omwille van gezondheidsredenen.

1.2. Op 20 oktober 2016, na onderzoek van de verzoekende partij door de ambtenaar-geneesheer, geeft hij een nieuw medisch advies waarbij onder meer wordt vastgesteld dat de nodige medische behandeling en opvolging in het herkomstland toegankelijk en beschikbaar is.

1.3. Op 21 oktober 2016, met kennisgeving op 14 november 2016, weigert de verwerende partij de verlenging van het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij en wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Het beroep dat de verzoekende partij en haar kinderen

indient tegen de weigering van verlenging van hun tijdelijk verblijf wordt bij arrest nr. 187 251 op 22 mei 2017 verworpen.

1.4. De thans bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten luidt:

*"De mevrouw,
Naam + voornaam; M., G.
geboortedatum: 14.09.1972
geboorteplaats: Artachat
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3,2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 12.11.2015 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 21.11.2016"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt:

"Schending artikel 13 en 74/13 Vreemdelingenwet

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (formele motivering van de bestuurshandeling)

Schending zorgvuldigheidsbeginsel

Schending artikel 3 EVRM

II.1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 14 november 2016, in strijd is met de formele motiveringsplicht, artikel 74/13 en artikel 13 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM.

II.1.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

11.1.3. In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing: 'Krachtens artikel 13, §3, 2°, van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 12.11.2015 bij onze diensten werden ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 21.10.2016..'

11.1.4. Indien er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van meerdere aanvragen ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Zelfs al meende verwerende partij al dan niet terecht (Uw Raad moet zich over de weigering tot verlening van de verblijfsvergunning ex. art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 21/10/2016 nog buigen) dat deze elementen niet kunnen weerhouden worden in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging, dan nog wil dit niet zeggen dat zij geen omstandigheid zijn waarmee rekening kan gehouden worden bij een beslissing om het grondgebied te verlaten.

II.1.5. Maar er is meer. In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de gezondheidstoestand van verzoekende partij, noch over het gezins- en familieleven van verzoekende partij.

De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]"

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand – verzoekende partij lijdt aan een posttraumatische stresssyndroom, majeure depressie en chronische migraine- van verzoekende partij (Cf. administratief dossier). Noch met het feit dat verzoekende partij denabijheid van haar zus nodig heeft voor mantelzorg en algemene begeleiding.

II.1.6. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!

Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, formele motiveringsplicht, artikel 3 EVRM, artikel 13 en artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden."

Het tweede middel, dat omwille van de samenhang met het eerste middel zal worden besproken luidt:

"Schending van de materiële motiveringsplicht

Schending van het rechtszekerheidsbeginsel

Schending artikel 3 EVRM

II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een ongegrondheidsbeslissing dd. 21 oktober 2016. Verzoekende partij heeft in dit beroep dd. 14 december 2016 reeds geargumenteed een eventuele weigering van het verzoek tot regularisatie en/of een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Verzoekende partij heeft immers een medische regularisatie aangevraagd omdat zij vreest onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In die zin maakt het thans bestreden bevel tevens een schending uit van artikel 3 EVRM.

II.2.3. Vandaar is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar uw arrest nr. 112 609 dd. 23 oktober 2013. Hoewel de situatie niet identiek is, is zij wel degelijk vergelijkbaar.

Verzoekende partij heeft reeds een weigering tot verlenging van haar medische verblijfsvergunning gekregen dd. 21 oktober 2016. Verzoekende partij heeft zich in beroep voorzien tegen deze beslissing. Indien de weigering van de verlenging van de verblijfsvergunning zou vernietigd worden door Uw Raad, dan heeft verzoekende partij opnieuw verblijfsrecht en zou dit bevel dat definitief geworden is, sowieso voor onduidelijkheid zorgen in het rechtsverkeer.

De thans bestreden beslissing heeft met andere woorden geen enkel nut in het rechtsverkeer en zorgt enkel voor juridische onduidelijkheid.

II.2.4. De thans bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het rechtzekerheidsbeginsel."

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan

beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu wordt de juridische grondslag vermeld: artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en wordt erop gewezen dat de verzoekende partij niet langer over een tijdelijk verblijf beschikt omdat de verlenging ervan diezelfde dag werd geweigerd. De verzoekende partij heeft kennis gekregen van de weigering tot verblijf vermits zij beroep heeft ingesteld tegen deze beslissing, wat geleid heeft tot het arrest omschreven in punt 1.3. Uit het verzoekschrift en overigens ook uit het verzoekschrift dat geleid heeft tot het arrest omschreven in punt 1.3. blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De volgende opmerking in de nota van de verwerende partij die stelt dat *"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing melding maakt van artikel 13 §3-2° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:*

"§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;"

In de voorliggende beslissing wordt verder gemotiveerd als volgt:

"de aanvraag die op datum van 12.11.2015 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 21.10.2016."

Verzoekende partij toont niet aan in welke mate het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben met haar gezondheidstoestand of van het feit dat zij de mantelzorg van haar zus behoeft aangezien er zich in het administratief dossier een medisch advies van de arts-adviseur d.d. 14 oktober 2016 bevindt waarin de arts-adviseur de medische situatie van verzoekende partij heeft geëvalueerd, de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst heeft onderzocht evenals de noodzaak tot mantelzorg", is volledig correct.

Er wordt opgemerkt dat de beslissing tot weigering van verlenging van verblijf op dezelfde dag werd ter kennis gegeven als de bestreden beslissing, zodat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden niet te weten waarom de bestreden beslissing werd genomen.

De formele motiveringsplicht, weergegeven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet geschonden.

De verzoekende partij bekritiseert in haar middelen de bestreden beslissing inhoudelijk en voert al dus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat *"II.1.4. Indien er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.*

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van meerdere aanvragen ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Zelfs al meende verwerende partij al dan niet terecht (Uw Raad moet zich over de weigering tot verlening van de verblijfsvergunning ex. art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 21/10/2016 nog buigen) dat deze elementen niet kunnen weerhouden worden in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging, dan nog wil dit niet zeggen dat zij geen omstandigheid zijn waarmee rekening kan gehouden worden bij een beslissing om het grondgebied te verlaten.”, geeft zij in wezen kritiek tegen de beslissing van weigering van verlenging tot verblijf, en voert zij identieke argumenten aan dan deze die geleid hebben tot het arrest omschreven in punt 1.3. De Raad stelde in dit arrest vast dat artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet niet was geschonden omdat de omstandigheid die geleid heeft tot de toekenning van het tijdelijk verblijf niet langer bestond, dat er op goede gronden werd geoordeeld dat de moeder van de verzoekende partij kan reizen en dat er een adequate behandeling voor de ziekte van de moeder van de verzoekende partij voorhanden is in het herkomstland, zowel naar beschikbaarheid als naar toegankelijkheid toe. Door de weigering tot verlenging van verblijf te nemen tesamen met een bevel om het grondgebied te verlaten te geven heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. In de mate dat de verzoekende partij stelt dat de beslissing tot weigering van verlenging van het verblijf ten onrechte werd genomen wordt gewezen op het arrest omschreven in punt 1.3. dat het beroep van de verzoekende partij gericht tegen deze beslissing verwerpt. Artikel 13, §3 van de vreemdelingenwet is niet geschonden.

Er moet op worden gewezen dat in deze procedure de verzoekende partij (en haar kinderen) ook de schending van artikel 3 EVRM aanvoerde. De Raad achtte dit onderdeel ongegrond omdat de verwerende partij op goede gronden geoordeeld heeft dat er een adequate behandeling bestaat in het herkomstland bestaat voor de ziekte van de moeder van de verzoekende partij. De Raad wees er bovendien op:

“2.4.6. Waar verzoekers de schending van artikel 3 EVRM aanvoeren, voeren zij geen andere grief aan dan deze hierboven besproken. Er is geen schending van artikel 3 EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft; dat, al zou de gezondheidszorg in het herkomstland niet optimaal zijn, dit niet inhoudt dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633). Evenmin doorslaggevend is het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk in het land van terugkeer dan in de betrokken verdragsluitende staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen geeft (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden; EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland). Het volstaat te verwijzen naar het voorgaande waaruit blijkt dat op correcte wijze werd onderzocht dat de eerste verzoekende partij de nodige medische zorgverlening die zij behoeft, kan verkrijgen in haar herkomstland.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt.

Het gegeven dat de omstandigheden voor de verzoekende partij in het land van herkomst minder gunstig zouden zijn dan in België houdt op zich geen schending van artikel 3 EVRM in nu medische behandeling in het land van herkomst voorhanden is (EHRM 2001, Bensaid./United Kingdom, nr. 44599/98 ECHR 2001-I § 36-40).

In de mate dat dit onderdeel al ontvankelijk is, is het ongegrond.”

Waar de verzoekende partij tevergeefs verwijt dat de bestreden beslissing niet motiveert over haar gezondheidstoestand, gaat zij volledig voorbij aan de op dezelfde dag als de bestreden beslissing gegeven kennisgeving van de beslissing tot weigering van verlenging van verblijf en het bijhorende uitvoerige advies van de ambtenaar-geneesheer van de verwerende partij. Dit advies bevat alle medische aspecten en beoordeling van de recentste medische gegevens die de verzoekende partij kenbaar heeft gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet op dit gegeven maakt de verzoekende partij evenmin de schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet, door haar correct geciteerd, aannemelijk. Er wordt op gewezen dat artikel 74/13 vreemdelingenwet niet noodzakelijk inhoudt dat in de motieven van het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten opnieuw dient gemotiveerd te worden over de gezondheidstoestand van de verzoekende partij indien tegelijkertijd een uitvoerige motivatie kan terug gevonden worden in een andere beslissing die uitvoerig ingaat op de gezondheidstoestand van de persoon in kwestie. In casu is

de in het verzoekschrift aangehaalde medische toestand van de verzoekende partij, ook aangaande de mantelzorg, uitvoerig in acht genomen en het onderzoek vereist door artikel 74/13 al dus verricht. Verder ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij verder diende te motiveren aangaande het gezinsleven nu dezelfde beslissingen zijn opgenomen opzichtens het ganse gezin, moeder en haar kinderen zodat het gezin niet van elkaar wordt gescheiden. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is niet geschonden.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de overige in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat de verzoekende partij de schending van het rechtzekerheidsbeginsel aanvoert, kan de schending ervan niet worden aanvaard, aangezien het rechtzekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Met verwijzing naar punt 1.3. werd het beroep tegen de beslissing tot weigering van verlenging van verblijf verworpen zodat de verzoekende partij tevergeefs voorhoudt zich te kunnen buigen op een te voorzienbaar recht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Er wordt besloten dat het eerste en het tweede middel ongegrond zijn.

2.3. Het derde middel luidt:

“Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk Bestuur

Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01)

II.3.1. Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

II.3.2. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

2. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

3. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

II.3.3. Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

II.3.4. Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

Indien verwerende partij verzoekende partij had gehoord had zij kunnen informeren naar de gezondheidstoestand en familiale situatie (nabijheid zus) van verzoekende partij.

Verzoekende partij wenst dan ook integraal te verwijzen naar arrest nr. 138 017 van uw Raad dd. 6 februari 2015.

De Raad moet bijgevolg vaststellen dat de naleving van de hoorplicht er mogelijks had kunnen toe leiden dat verweerder een andersluidende beslissing had genomen, tn tweede Instantie blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch Uit het administratief dossier dat verweerder conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een beoordeling heeft gemaakt omtrent het gezinsleven van verzoeker bij zijn voornemen een beslissing tot bevel om het grondgebied te vertalen met vasthouding met het oog op verwijdering te nemen. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In casu werden artikel 43 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

2.4. Verzoekende partij verwijst naar de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de rechtspraak daaromtrent van het Hof van Justitie. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Als beginsel van behoorlijk bestuur houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een

onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing van de verwerende partij omtrent het uitreiken van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40; RvS 3 februari 2016, nr. 233.719; RvS 2 december 2015, nr. 11.638 (c)).

De Raad dient niet aan te tonen dat de aanvankelijk bestreden beslissing effectief anders zou zijn geweest indien de verzoekende partij was gehoord. Hij dient enkel na te gaan, hetgeen hij heeft gedaan, of de verzoekende partij aannemelijk kan maken dat zij, indien zij was gehoord, het bestuur informatie had kunnen verschaffen die de strekking van de op dat ogenblik nog te nemen beslissing had kunnen beïnvloeden (RvS 26 april 2016, nr. 234.511).

In casu stelt de verzoekende partij in concreto enkel dat indien zij diende gehoord te worden aangaande haar gezondheidstoestand en familiale situatie, meer bepaald de nabijheid van haar zus. Er wordt weerom op gewezen dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij en de problematiek van mantelzorg, die de verzoekende partij zou behoeven aan bod is gekomen in het onderzoek dat geleid heeft tot het arrest omschreven in punt 1.3. In het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer toegevoegd aan en ter kennis gegeven samen met de beslissing van weigering van verlenging tot verblijf, werd op deze elementen ingegaan en de nabijheid van haar zus die in het verleden mede mantelzorg zou verleend hebben was de verwerende partij niet ongekend. De ambtenaar-geneesheer wees erop dat volgens hem mantelzorg niet strict nodig was, dat de verzoekende partij nog vrienden en kennissen zou hebben in het herkomstland al waar zij 38 jaren verbleef, op de twee meerderjarige kinderen van de verzoekende partij (die gelijklopende beslissingen kregen) en op de hulp van het IOM waarop zij beroep kan doen. Dit is kennelijk redelijk en correct geacht in het arrest omschreven onder punt 1.3. De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij elementen kon bijbrengen tijdens een gehoor van die aard dat het de bestreden beslissing kon wijzigen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN